

ГЛАВА 1

Началото на лятото на 1786 г.

За млада жена, отраснала на остров, по-точно в Съмърсет, Попи Бриджъртън бе прекарала забележително малко време на брега.

Водните пространства не ѝ бяха непознати. Имаше езеро близо до родния ѝ дом и родителите на Попи бяха настоявали всичките им деца да се научат да плуват. Или може би по-точно казано, бяха настоявали всичките им синове да се научат да плуват. Попи, единствената дъщеря в тайфата, се бе почувствала оскъргбена от идеята, че тя щеше да бъде и единствената Бриджъртън, загинала при корабокрушение, и го бе заявила на родителите си – точно с тези думи – само секунда преди да последва четиримата си братя до ръба на водата и да се хвърли в нея.

Беше се научила по-бързо от тримата си от общо четирима братя (не беше честно да я сравняват с най-големия; *разбира се*, че той щеше да се научи по-бързо) и до този ден тя беше, по нейно мнение, най-добрият плувец в семейството. Това, че беше постигнала тази цел повече от инат, отколкото от наличието на природна дарба, не беше важно. *Важно* беше тя да се научи да плува. Щеше да го направи дори родителите ѝ да не ѝ бяха казали първоначално да чака търпеливо на тревата.

Вероятно.

Но днес нямаше да плува. Това беше океанът или поне каналът, а студените неспокойни води изобщо

не приличаха на кроткото езеро у дома. Попи може и да беше опърничава, но не беше глупава. Пък и беше сама и нямаше какво да доказва.

Освен това си прекарваше изключително добре, докато изучаваше брега. Усещането на мекия пясък под краката ѝ, наситеният с уханието на солена вода въздух – всичко това беше също толкова екзотично за нея, сякаш се бе озовала в Африка.

Е, може би не, помисли си Попи, докато си гризваше от добре познатото ѝ на вкус парче английско сирене, което бе взела със себе си на този излет. Но въпреки това всичко беше ново и представляваше промяна, а това означаваше нещо.

Особено сега, когато останалата част от живота ѝ си беше все същата, както винаги.

Наближаваше юли и вторият лондонски сезон на Попи – благодарение на аристократичната ѝ леля, лейди Бриджъртън – клонеше към приключване. Попи в края на сезона беше същата като в началото му – неомъжена и необвързана с годеж.

И малко отегчена.

Навярно би могла да остане в Лондон за последните събития от светската въртележка, с надеждата, че действително може да се запознае с някого, когото не беше срещала досега (малко вероятно). Би могла да приеме поканата на леля си да се отдаде на провинциалния живот в Кент, разчитайки на малко вероятния шанс, че действително може да *хареса* някой от неженените джентълмени, случайно поканен на вечеря (още по-малко вероятно). Но разбира се, всичко това щеше да изисква тя да стиска зъби и да сдържа езика си, когато леля ѝ Александра пожелае да узнае какво не е наред с последното предложение (най-малко вероятното от всичко).

Възможностите ѝ бяха една от друга по-сучни, но слава богу, тя бе спасена от приятелката си от детинство Елизабет, която преди няколко години се бе

преместила в Чармът със съпруга си, приветливия и заваян книжен плъх Джордж Армитидж.

Обаче Джордж бе призван в Нортъмбърланд заради някакъв спешен семеен проблем, Попи така и не разбра подробностите, и Елизабет бе зарязана сама в къщата им на морския бряг, бременна в шестия месец и половина. Отегчена и принудена да стои затворена, тя бе поканила Попи на продължително гостуване, а Попи беше повече от щастлива да приеме. За двете приятелки щеше да бъде като в добрите стари времена.

Е, с изключение на огромния корем на Елизабет. Това беше ново.

Което означаваше, че Елизабет не можеше да я придружава на ежедневните ѝ излети до брега, ала това нямаше значение. Попи беше наясно, че никога не се бе славил като „срамежлива“, и макар по характер да беше словоохотлива, по-скоро се наслаждаваше на собствената си компания. И след дълги месеци на празноглави светски разговори в Лондон възможността да прочисти главата си със свежия морски въздух ѝ се струваше доста приятно разнообразие.

Всеки ден опитваше нов маршрут и беше очарована да открие малка група пещери на половината път между Чармът и Лайм Риджис, скътани там, където пенестите вълни се разбиваха в брега. По време на прилив повечето бяха залети с вода, но след като огледа околността, Попи беше убедена, че би трябвало да има няколко, които да остават сухи, и бе решена да открие поне една.

Естествено, само заради предизвикателството. А не защото имаше нужда от постоянно суха пещера в Чармът, Дорсет, Англия.

Великобритания, Европа, света.

Човек действително би трябвало да приема предизвикателствата, когато може, имайки предвид, че тя се

намираше в Чармът, Дорсет, Англия, наистина едно определено малко кътче от света.

Довършвайки последните хапки от обяда си, младата изследователка присви очи нагоре към скалите. Слънцето вече беше зад гърба ѝ, но денят бе достатъчно слънчев, за да закопнее за чадър или най-малкото за голямо сенчесто дърво. Освен това беше страшно топло и тя бе оставила палтото си в къщата. Дори тънкият шал, който бе наметнала, за да предпази кожата си, започваше да я задушава и дразни.

Но нямаше намерение да се връща. Никога досега не бе стигала толкова далече. Всъщност се бе озовала чак тук едва след като бе убедила пълничката прислужница на Елизабет, която ѝ бе определена за компания и компания, да остане в града.

– Мисли за това като за допълнителен свободен следобед – ѝ бе заявила Попи с обезоръжаваща усмивка.

– Не знам. – Изражението на Мери изразяваше съмнение. – Госпожа Армитидж беше съвсем ясна, че...

– Госпожа Армитидж не е имала една ясна мисъл в главата си, откакто е забременяла – прекъсна я Попи и мислено се извини на Елизабет. – Казвали са ми, че така било с повечето жени – додаде, опитвайки се да отвлече вниманието на прислужницата от текущата тема, а именно придружаването на Попи или отсъствието на такова.

– Ами това със сигурност е вярно – съгласи се Мери и леко килна глава настрана. – Когато съпругата на брат ми беше бременна с момчетата си, не можех да изтръгна нито една разумна дума от устата ѝ.

– Точно така! – въодушевено възкликна Попи. – Елизабет отлично знае, че ще бъде напълно добре и сама. В крайна сметка не съм съвсем млада девица. По-скоро биха ме определили като безнадеждна стара мома.

Докато Мери се опитваше да я убеди, че това със сигурност не беше вярно, Попи добави:

– Само ще се разходя малко покрай брега. Знаеш това. Вчера идва с мен.

– И онзи ден – въздъхна Мери, очевидно не припадайки от възторг при перспективата за още едно следобедно вървене.

– Както и по-онзи ден – изтъкна Попи. – И даже цялата седмица преди това?

Мери мрачно кимна.

Попи не се усмихна. Беше прекалено умна, за да го стори. Но победата беше съвсем явно зад тъгля.

Буквално.

– Ето – подкани тя прислужницата, побутвайки я към уютната сладкарница, – защо не седнеш и не си починеш? Господ знае, че го заслужаваш. Аз доста те поизморих, нали?

– Вие винаги сте били много мила, госпожице Бриджъртън – побърза да я увери Мери.

– Мила и изтощителна – потупа Попи Мери по ръката, докато отваряше вратата на сладкарницата. – Ти работиш прекалено много. Заслужаваш няколко минути за себе си.

След като плати за каничка чай и чиния с бисквити, Попи се измъкна – с две от гореспоменатите бисквити в джоба – и сега беше възхитително, блажено сама.

Само да имаше дамски обувки, удобни за катерене по скалите! Малките ѝ боти бяха най-удобните и практични обувки, направени за жени, но не можеха да се сравнят по здравина и стабилност с ботушите в гардеробите на братята ѝ. Много внимаваше на всяка стъпка да не би да изкълчи глезена си. Тази част от крайбрежната ивица не беше много оживена и ако се наранеше, само един бог знаеше колко дълго време щеше да мине, преди някой да се натъкне на нея.

Докато вървеше, си подсвиркваше, наслаждавайки се на възможността да се отдаде на толкова невъзпитано поведение (нима майка ѝ нямаше да бъде ужасена от звука!), а после реши да утежни прегрешението,

като премина на песен, чиито думи не бяха подходящи за дамските уши.

– „Ох, кръчмарката се запъти към ох-ох-ох-океана – пееше щастливо Попи – „с една мисъл наум...“ – Какво е това?

Младата жена спря и се втренчи в странното образувание в скалите от дясната ѝ страна. Пещера. Това трябва да беше. И достатъчно далече от водата, за да не бъде залята от прилива.

– Моето тайно убежище, приятелче – рече тя и смигна на себе си, докато сменяше посоката. Действително изглеждаше идеално място за пирати – доста встрани от отъпканата пътека с вход, закрит от три големи камъка. Истинско чудо беше, че го бе забелязала.

Попи се промуши между камъните, нехайно отбелязвайки, че единият от тях не беше толкова голям, колкото отначало бе предположила, после пристъпи през входа на пещерата. „Трябваше да донеса фенер“, помисли си тя, докато чакаше очите ѝ да свикнат с мрака, макар че Елизабет със сигурност би пожелала да узнае причината за *това*. Трудно е да обясниш защо имаш нужда от фенер за разходка до брега по обед.

Попи направи две малки стъпки, внимателно побутвайки земята с върховете на обувките, търсейки грапавини с нозете си, след като не можеше да ги види с очите си. Не можеше да каже със сигурност, но пещерата изглеждаше дълбока, простирайки се навътре, доста далече от светлината на входа. Тя се придвижваше напред, окуражена от вълнението на откритието, приближавайки към дъното... бавно... бавно... докато...

– Ох! – изписка младата жена и потръпна, когато ръката ѝ се блъсна в нещо доста твърдо и дървено. – Ох! – повтори, разтривайки удареното място с другата ръка. – Ох, ох, ох! Това беше...

Думите ѝ заглъхнаха. В каквото и да бе халосала ръката си, не беше естествена част от пещерата. Всъщност приличаше на нащърбения ъгъл на грубо скован

дървен сандък. С предпазливи движения тя протегна отново ръка, докато не напипа – този път по-нежно – плоска дървена дъска. Несъмнено това определено беше сандък.

Попи нададе кратък радостен кикот. Какво бе намерила? Пиратско съкровище? Контрабандна плячка? Пещерата миришеше на мухъл и изглеждаше необитаема, така че, каквото и да беше това, навярно бе стояло тук от векове.

– Пригответи се за съкровище. – Откривателката се засмя и отдаде чест в тъмнината. Една бърза проверка потвърди, че сандъкът беше прекалено тежък, за да го повдигне, затова тя прокара пръсти по ръба, опитвайки се да реши как може да го отвори. По дяволите! Беше закован с пирони. Налагаше се да дойде пак, въпреки че нямаше представа как щеше да обясни защо са ѝ нужни фенер и железен лост.

Макар че...

Попи наклони глава настрани. Щом имаше сандък – всъщност два, поставени един върху друг – в тази част на пещерата, кой знае какво щеше да има по-навътре?

Пристъпи в мрака с предпазливо протегнати ръце. Все още нищо. Нищо... нищо...

– Внимавай там!

Попи застина.

– Капитанът ще те убие, ако го изтървеш!

Попи спря да диша. Заля я огромна вълна на облекчение, когато осъзна, че грубият мъжки глас не беше насочен към нея.

Облекчението тутакси бе заменено от ужас. Тя бавно приближи ръце към тялото си, докато не се обгърна в здрава прегръдка.

Не беше сама.

Придвижвайки се изключително внимателно, младата жена се спотаи колкото можа зад сандъците. Пещерата тънеше в мрак, тя беше тиха и който и да беше там, нямаше да може да я види, освен ако не...

– Ще запалиш ли проклетия фенер?

Освен ако те имаха проклет фенер.

Пламъкът лумна, осветявайки тъмната част на пещерата. Веждите на Попи се смръщиха. Дали мъжете бяха дошли откъм гърба ѝ? И ако беше така, как бяха влезли. Докъде стигаше пещерата?

– Нямаме много време – рече единият от мъжете. – Побързай и ми помогни да намерим това, което ни трябва.

– Ами останалото?

– Ще бъде в безопасност, докато се върнем. И при всички случаи това е последният път.

Другият мъж се засмя.

– Така казва капитанът.

– Този път е сериозен.

– Той никога няма да се откаже.

– Е, ако той не го стори, аз ще го направя. – Попи чу болезнено изръмжаване от напъгане, последвано от: – Ставам прекалено стар за това.

– Ти ли си преместил камъка на входа? – попита първият мъж и дълбоко въздъхна, когато остави нещо на земята.

Значи заради затова се бе наложило да се промуши, осъзна Попи. Щеше да се чуди как толкова голям сандък се е побрал в толкова малко място.

– Вчера – разнесе се отговорът. – С Били.

– Онова кльошаво мъниче?

– Хмм. Мисля, че сега е на тринайсет.

– Никога не казвай това!

Мили боже, помисли си Попи, тя бе приклещена в пещера с контрабандисти – може би дори пирати! – и те си бърбеха като две достопочтени възрастни дами.

– Какво друго ни трябва? – разнесе се по-ниският от двата гласа.

– Капитанът заяви, че няма да отплава без каса коняк.

Попи почувства как кръвта се оттича от тялото ѝ.
Каса?

Другият мъж се засмя.

– За да го продаде или изпие?

– И двете, предполагам.

Другарят му се изкиска.

– В такъв случай е по-добре да го сподели.

Попи обезумяло се озърна. Откъм фенера в нейната посока се процеждаше достатъчно светлина, за да може да огледа околната обстановка. Къде, дявол да го вземе, щеше да се скрие? В стената на пещерата имаше малка вдлъбнатина, където можеше да се притаи, но мъжете трябваше да са слепи, за да не я забележат.

Все пак беше по-добре от настоящото ѝ място. Попи пролази назад, сви се на най-малката топка, която успя, и мислено благодари на Създателя си, че сутринта не беше облякла яркожълтата рокля, същевременно отправяйки първата си молитва от месеци.

Моля те, моля те, моля те!

Ще бъда по-добър човек.

Ще слушам майка си.

Дори ще слушам в църквата.

Моля те, моля те...

– Исусе, Света Дево и Йосиф!

Попи бавно повдигна лице към мъжете, надвиснали над нея.

– Отричам се – промърмори тя.

– Коя си ти? – пожела да узнае мъжът, тиквайки фенера по-близо до лицето ѝ.

– Кой си ти? – не му остана дължна Попи, преди да осъзнае глупостта на подобен въпрос.

– Грийн! – изкрещя мъжът.

Младата жена примигна.

– Грийн!

– Какво? – изръмжа съучастникът му, очевидно носещ името Грийн.

– Тук има момиче!

– *Какво?*

– Тук. Има момиче.

Грийн дотича при тях.

– Коя, по дяволите, е тази? – слиса се той.

– Не знам – нетърпеливо отвърна другият мъж. –

Не каза.

Грийн се приведе, доближавайки обветреното си лице близо до това на Попи.

– Коя си ти?

Попи нищо не отвърна. Не ѝ се случваше често да си държи езика зад зъбите, но настоящият момент ѝ се струваше напълно разумен, за да започне.

– Коя си ти? – повтори той, този път съпровождайки думите с тежка въздишка.

– Някоя – осведоми го Попи, почерпила малко смелост от факта, че той изглеждаше по-скоро уморен, отколкото ядосан. – Просто излязох на разходка. Няма да ви притеснявам. Просто ще си вървя. Никой никога няма да узнае...

– Аз ще знам – възрази Грийн.

– Както и аз, между другото – присъедини се другият му, почесвайки се по главата.

– Аз няма да кажа нито дума – увери ги Попи. – Дори не знам какво...

– По дяволите! – изруга Грийн. – По дяволите, по дяволите, по дяволите, по дяволите!

Попи ужасено местеше поглед между двамата мъже, опитвайки се да реши дали бе в неин интерес да се включи в разговора. Трудно беше да определи възрастта им; и двамата имаха задебелили и набраздени лица след прекараното дълго време под лъчите на слънцето и брулени от ветровете. Облечени бяха просто, в груби работни ризи и панталони, чиито краища бяха напъхвани в онези високи ботуши, които мъжете предпочитаха да носят, когато знаеха, че краката им ще се намокрят.

– По дяволите! – изруга отново Грийн. – Само това ни липсваше!

– Какво ще правим с нея? – зачуди се другият мъж.

– Не знам. Не можем да я оставим тук.

Двамата се умълчаха, втренчени в нея, сякаш тя беше най-голямото бреме на света, чакащо всеки миг да се стовари върху раменете им.

– Капитанът ще ни убие – въздъхна Грийн накрая.

– Не е наша вината.

– Струва ми се, че трябва да го попитаме какво да правим с нея – заключи Грийн.

– Аз не знам къде е той – отвърна другият. – А ти?

Грийн поклати глава.

– Не е ли на кораба?

– Не. Каза, че ще се срещнем на палубата един час преди да отплаваме. Имал някаква работа, за която трябвало да се погрижи.

– По дяволите.

В един разговор се бяха изrekli повече „по дяволите“, отколкото някога Попи бе чувала в живота си, но не виждаше смисъл да го изтъква.

Грийн въздъхна и затвори очи, добивайки вид, който можеше да се опише единствено като изражение на пълно нещастие.

– Нямаме избор – промърмори. – Ще трябва да я вземем.

– Какво? – изуми се другият.

– *Какво?* – изпищя Попи.

– Мили боже! – изръмжа Грийн, потърквайки ушите си. – Нима този писък излезе от твоята *уста*? – Изпусна многострадална въздишка. – Прекалено съм стар за това.

– Не можем да я вземем! – възрази другарят му.

– Послушай го – посъветва го Попи. – Той очевидно е много умен.

Приятелят на Грийн се поизправи и лицето му засия.

– Казвам се Браун – оповести и кимна любезно към нея.

– Ъ, радвам се да се запознаем – отвърна Попи, чудейки се дали трябва да му подаде ръка.

– Да не мислиш, че аз *искам* да я взема? – възмути се Грийн – Лош късмет е да имаш жена на борда, особено *тази*.

Устните на Попи се разтвориха при тази обида.

– Ами – подхвана тя, но бе прекъсната от Браун, който попита:

– И какво ѝ е лошото на тази? Тя каза, че съм бил умен.

– Което само доказва, че *тя* не е. И освен това тя говори.

– Както и ти – не му остана дължна Попи.

– Виждаш ли? – изтъкна Грийн.

– Тя не е толкова лоша – възрази Браун.

– Но ти току-що каза, че не я искаш на кораба!

– Е, не я искам, но...

– Няма нищо по-лошо от бърбива жена – заключи Грийн.

– Има много по-лоши неща – опълчи се Попи – и сте големи късметлии, ако никога не сте ги изпитали.

Грийн продължително я изгледа. Само я изгледа. После изпъшка.

– Капитанът ще ни убие.

– Не и ако не ме вземете с вас – побърза да уточни Попи. – Той никога няма да узнае.

– Ще узнае – злокобно рече Грийн. – Той винаги узнава.

Попи задъвка долната си устна, преценявайки възможностите си. Съмняваше се, че би могла да им избяга, а и при всички случаи Грийн блокираше пътя ѝ към изхода. Вероятно би могла да се разплаче и да се надява сълзите ѝ да трогнат по-милосливите им страни, но само при положение че *имаха* милосливи страни.

Погледна към Грийн и колебливо се усмихна, опипвайки почвата.

Грийн не ѝ обърна внимание и се извърна към приятеля си.

– Какво време... – Млъкна. Браун беше изчезнал. – Браун! – извика той. – Къде, дяволите да го вземат, се дяна?

Главата на Браун се подаде иззад купчина сандъци.

– Просто търся въже.

Въже? Гърлото на Попи пресъхна.

– Добре – изръмжа Грийн.

– Не искате да ме вържете – обади се Попи. Очевидно гърлото ѝ все още беше достатъчно влажно, за да изстиска няколко думи.

– Не че искам, но и без това се налага, така че нека го направим по-лесно и за двама ни, става ли?

– Действително ли мислите, че ще ви позволя да ме завържете, без да се съпротивлявам?

– Надявах се.

– Е, можете да продължите да се надявате, сър, защото аз...

– Браун! – изрева Грийн.

С достатъчно сила, за да застави Попи действително да затвори уста.

– Намерих въже! – долетя отговорът.

– Добре. Вземи и другите неща.

– Какви други неща? – попита Браун.

– Да – нервно се намеси Попи. – Какви други неща?

– Другите неща – нетърпеливо рече Грийн. – Знаеш какво имам предвид. И кърпа.

– О, другите неща – промърмори Браун. – Правилно.

– Какви други неща? – настоя да узнае Попи.

– Няма да искаш да разбереш – отвърна ѝ Грийн.

– Уверявам те, че искам – заяви Попи точно когато започваше да мисли, че може би не иска.

– Ти каза, че ще се съпротивляваш – напомни ѝ Грийн.

– Да, но какво общо има това с...
– Помниш ли, когато казах, че съм прекалено стар за това?

Младата жена кимна.

– Ами „това“ включва съпротивата – поясни мъжът.

Браун се появи, стиснал зелена бутилка, която смътно напомняше на аптекарско шише.

– Ето, ти действай – подаде я на Грийн

– Не че не бих могъл да се справя с теб – заобяснява Грийн, докато издърпваше тапата. – Но защо? Защо да го правя по-трудно, отколкото се налага?

Попи не отговори. Взираше се в бутилката.

– Да не би да ме заставите да пия това? – прошепна.

Миришеше отвратително.

Грийн поклати глава.

– Взе ли кърпа? – попита Браун.

– Забравих.

Грийн издаде поредната уморена въздишка и погледна лененото шалче, което тя бе затъкнала в деколтето на роклята си.

– Ще се наложи да използваме кърпата ти – каза той на Попи. – Стой мирна.

– Какво правиш? – извика тя, отскачайки назад, когато той издърпа шалчето от врата ѝ.

– Съжалявам – промърмори мъжът и странно, но прозвуча съвсем искрено.

– Не го прави! – ахна Попи, опитвайки се да изпълзи колкото може по-далече от него.

Но не се оказа много далече, имайки предвид, че гърбът ѝ бе притиснат до стената на пещерата. Докато гледаше ужасено мъжа, той наля щедро количество от гадната течност върху шалчето ѝ. Тънкият плат много бързо се намокри и дори покапаха няколко капки, които попиха в земята.

– Ще трябва да я държиш – каза Грийн на Браун.

– Не! – възпротиви се Попи, когато ръцете на Браун приближиха към нея. – Не!

– Съжалявам – промърмори Браун, като и той прозвуча съвсем искрено.

Грийн смачка шалчето на топка и го напъха в устата ѝ. Попи се задави и се задъха от яростната атака на противните изпарения.

А сетне светът изчезна.